

daar staat, met kaballistische teekenen boven de hoofddeur, de Synagoge. Hier, in het drukst van het gewoel, bij fluiten en stoomen, roepen en gillen, loven en bieden, heeft de Rotterdamsche Israëliet zijn heiligdom opgericht.

Baliekluivers.

Doch ook dat handelsgebouw naast de jodenkerk ga men niet zonder een blik voorbij. Het is van ouden datum. Niet veel antieke gebouwen kan de stad den vreemdeling toonen, nu ook het kleine huisje „In Duysent Vreesen” op de Grootte Markt aan de hand des sloopers geen weerstand heeft kunnen bieden. Maar hier staat er nog een van onvervalschten stempel, het huis van de Compagnie Van Verre. Het ziet er doodsch, somber uit met zijn pikzwart gerookten gevel en gesloten luiken, waarboven eenig vierkante, in lood gevatte ruitjes uitgluren. Het mag eens een paleis geheeten hebben met zijn hoog bordes en

Een sleeperstypé.

het beeldhouwwerk boven zijn deur, met zijn vier verdiepingen en zijn aangrenzende bergingsloodsen, thans is het door vooruitstrevende bouwkunst in de schaduw gesteld en maakt het een droeven, dreigenden indruk.

Maar al glinsteren er slechts enkele roode lichten door de beslagen ruiten der benedenverdieping, al lijkt het, ondanks het voortdurend uit- en inloopen van allerlei menschen, een doode steenmassa, het opschrift, fier prijkend boven den ingang, $\Psi \Phi$, is niet weg-